

Arrest

nr. 316 022 van 6 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2024 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 oktober 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 27 februari 2024 voor de derde keer een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 2 juli 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.02.2024 werd ingediend door:

Naam: L. (..)

Voorna(a)m(en): T. (..)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (..).1992
Geboorteplaats: Al Hoceima
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer, de genaamde L. A., N. (..) (NN. xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]"

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij zijn huidige aanvraag een Marokkaans paspoort met nr. xxxxxxxx voor, afgeleverd op 29.06.2023 en geldig tot 29.06.2029. In het paspoort bevinden zich geen visa, noch enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen is binnen gereisd.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt betrokkene aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk onmiddellijk te verlaten.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.11.2023 dat hem dezelfde dag per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 40bis, §4, 41 en 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 3 Richtlijn vrij verkeer nr. 2004/38/EG van 29 april 2004 (Burgerschapsrichtlijn), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht

2.1.1.

Dat verzoeker op 27 februari 2024 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend als 'ander familielid', hetwelk evenwel werd afgewezen omdat verzoeker niet zou hebben aangetoond over een geldig inreisvisum te beschikken.

Echter stelt artikel 40bis, §4 Vw. het volgende :

"§4. De in §2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen"

Conform artikel 41, §2 Vw. wordt het recht op binnenkomst erkend aan

"§2. familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de

lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Dat de bestreden beslissing ten onrechte argumenteert dat uit artikel 40bis, §4 Vw. (dat verwijst naar artikel 41 Vw.), zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit dient te zijn van een geldig inreisvisum teneinde een verblijfsaanvraag te kunnen indienen, quod certe non.

Immers, artikel 40bis, §4 Vw. dient samen gelezen te worden met artikel 41, §4 Vw. en artikel 47 van het KB van 8 oktober 1981 (Verblijfsbesluit) dat uitvoering geeft aan artikel 41, §2 Vw.

2.1.2.

Artikel 47 Verblijfsbesluit stelt het volgende :

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden”.

Het niet voldoen aan de visumplicht kan dus geen reden zijn om de binnenkomst of het verblijf te weigeren, aangezien uit artikel 47 Verblijfsbesluit blijkt dat een – al dan niet geldig – nationaal paspoort volstaat.

Dat de sanctie van het niet hebben van een geldig inreisvisum bovendien nooit kan bestaan uit een weigering tot toekenning van een verblijfsrecht, wordt ook bevestigd in artikel 41, § 4 Vw. :

“§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [Verordening (EU) 2018/1806], kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies”.

Conform de vigerende wetgeving is een geldboete in theorie de enige mogelijke sanctie bij gebrek aan een geldig inreisvisum.

Een geldig inreisvisum is dan ook enkel een vereiste inzake het recht op binnenkomst, wat geenszins kan gelijkgesteld worden aan een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging als ander familielid (artikel 47 Vw.).

Volledigheidshalve verwijzen verzoekers bijkomend naar artikel 47/2 Vw dat bepaalt :

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”.

Stellen dat voornoemde bepalingen niet van toepassing zouden zijn op ‘andere familieleden’, is dan ook manifest in strijd met artikel 47/2 Vw.

2.1.3.

Dat ook het Hof van Justitie in het Brax-arrest (HvJ, 25 juli 2002, C-459/99) uitdrukkelijk oordeelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, louter en alleen omwille van het feit dat hij over geen geldige binnenkomstdocumenten beschikt.

Bovendien oordeelde het Hof van Justitie in het Rahman-arrest (HvJ, 5 september 2010, C-83/11) dat artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijfsrecht van 'andere familieleden' van de Unieburger te vergemakkelijken. Meer bepaald houdt deze verplichting in :

- om aanvragen van 'andere' familieleden, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelands onderdanen

- dat lidstaten voor de 'andere' familieleden van Unieburgers voorzien in de mogelijkheid om een beslissing te verkrijgen over hun aanvraag (gezinshereniging) die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie gebaseerd is en die, in geval van weigering, gemotiveerd is

- dat lidstaten moeten rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie

- dat het ander familielid het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins in de lijn ligt van de rechtspraak van het Hof van Justitie, noch van artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn dat gedeeltelijk werd omgezet naar Belgisch recht door de wet van 25 april 2007.

Immers, vooreerst behandelt verweerder de aanvragen van 'andere familieleden' geenszins gunstiger dan de aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelanders.

Een derdelands familielid van een derdelander/Belg heeft immers wel de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum.

Bovendien kunnen alle derdelanders, mits zij het bewijs leveren van buitengewone omstandigheden, een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis Vw. indienen, zonder dat zij in het bezit moeten zijn van een geldig inreisvisum.

Dat verweerder 'gewone' derdelanders bijgevolg gunstiger behandelt dat 'andere' familieleden van Unieburgers, wat in strijd is met artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Ook wat betreft de verplichting dat 'andere' familieleden een beslissing inzake hun aanvraag gezinshereniging moeten krijgen die gebaseerd is op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie, handelt verweerder in strijd met artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Immers, door automatisch de aanvraag van andere familieleden te weigeren wegens het gebrek aan een geldig inreisvisum, wordt de verblijfsaanvraag van andere familieleden van een Unieburger geenszins ten gronde onderzocht, rekening houdend met hun persoonlijke situatie.

De handelswijze van verweerder 'vergemakkelijkt' dan ook geenszins de binnenkomst en het verblijfsrecht van 'andere familieleden' van Unieburgers, zoals vereist in de Burgerschapsrichtlijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 Burgerschapsrichtlijn en de artikelen 40bis, §4, 41 en 47/1, 2° Vw. en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.4.

De bestreden beslissing verwijst naar de artikelen 52, §2 en 58 Verblijfsbesluit, welke laatste de bepalingen van Hoofdstuk I Verblijfsbesluit over 'klassieke' familieleden van een Unieburger (uitz. artikel 45 Verblijfsbesluit) van toepassing maakt op 'andere' familieleden.

Dat uit artikel 58 Verblijfsbesluit volgt dat ook artikel 47 Verblijfsbesluit van toepassing is op 'andere' familieleden.

Overeenkomstig artikel 47 Verblijfsbesluit is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden opgelegd in artikel 41, §2 Verblijfsbesluit (waarnaar artikel 52, §2 Verblijfsbesluit verwijst) van zodra een – al dan niet geldig – nationaal paspoort of identiteitskaart wordt overgemaakt of enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Een geldig inreisvisum is conform artikel 58 Verblijfsbesluit dan ook geen vereiste.

2.1.5.

Verzoeker verwijst ten overvloede naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 12 juni 2020 (RvV nr. 236.793) waarin de Raad van oordeel is dat niet geëist kan worden van een ander familielid van een Unieburger dat deze een geldig inreisvisum voorlegt om een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Volgens de Raad volgt uit artikel 47/2 Vreemdelingenbesluit de expliciete wil van de wetgever om de bepalingen in artikel 40 Vw. die van toepassing zijn op 'klassieke' familieleden, ook van toepassing te maken op 'andere' familieleden.

Tevens bepaalt artikel 58 Verblijfsbesluit dat de bepaling die van toepassing zijn op de 'klassieke' familieleden (waaronder artikel 47 Verblijfsbesluit), van toepassing zijn op de 'andere' familieleden.

Artikel 52 Verblijfsbesluit verwijst volgens de Raad naar het bewijs van identiteit overeenkomstig huidig artikel 41, §2 Vw en artikel 47 Verblijfsbesluit geeft uitvoering aan artikel 41, §2 Vw.

Uit artikel 41, §2 Vw. juncto artikel 47 Verblijfsbesluit volgt dat het familielid een geldig paspoort dient voor te leggen, in voorkomend geval voorzien van een geldig visum, doch bij het ontbreken hiervan ook andere documenten kunnen worden voorgelegd, zoals in casu, een geldig paspoort zonder visum.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40bis, §4, 41 en 47/1, 2 Vw., en artikel 3 Burgerschapsrichtlijn en dient vernietigd te worden.

2.1.6.

Dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd worden omdat hij geen geldig inreisvisum zouden hebben voorgelegd.

Echter werd verzoeker nooit verzocht om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Noch bij de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zelf, noch in de bijlage 19ter Vw. werd verzoeker ooit door de gemeente verzocht om een geldig inreisvisum aan te tonen.

Waar bij de aanvraag gezinshereniging van 27 februari 2024 dit niet aan verzoeker werd gevraagd, diende minstens in de bijlage 19ter van verzoeker vermeld te worden dat verzoeker een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

Dat dit niet gebeurd is, zodat verzoeker in de terechte veronderstelling verkeerde dat hij alle nodige bewijsstukken had overgemaakt aan de overheid.

Van verzoeker kan dan ook niet verwacht worden dat hij een geldig inreisvisum voorlegt, wanneer hij nooit verzocht werd om dit visum voor te leggen!

Dat de overheid dan ook in gebreke is gebleven bij verzoeker de nodige documenten op te vragen, zodat naderhand geenszins aan verzoeker kan verweten worden dat hij deze documenten niet heeft voorgelegd, wanneer hem dit nooit gevraagd werd!

Dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, dan ook eerst en vooral verzoeker diende uit te nodigen om het bewijs te leveren van het al dan niet hebben van geldige inreisvisum, temeer daar dit klaarblijkelijk cruciaal was voor verweerder.

Door een dergelijk nalaten, werd het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht en behandeld, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat verzoeker bovendien alle door de overheid gevraagde documenten heeft voorgelegd en hij er dan ook terecht vanuit ging dat hij alle nodige documenten had aangeleverd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

2.1.7.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivatie heeft gegeven waarom verzoeker niet verzocht werd om aan te tonen dat hij over een geldig inreisvisum beschikten, niettegenstaande verzoeker zich persoonlijk is gaan aanbieden bij het gemeentebestuur (en de overheid aldus de mogelijkheid had verzoeker in persoon hierop te wijzen).

Dat verweerder nochtans de verblijfsaanvraag van verzoeker verwerpt omwille van het feit dat geen geldig inreisvisum werd voorgelegd, zodat verweerder minstens dient te motiveren waarom hij het niet nodige achtte bijkomende informatie en/of documenten bij verzoeker op te vragen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending behelst van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dienen vernietigd te worden.

2.1.8.

Dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko en hij ten laste was/is van zijn Spaanse broer, en hij sinds zijn aankomst in België ook samenwoont met hem.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten dan ook aanvaard dienen te worden en de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient goedgekeurd te worden."

2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2°, 40bis, §4 en 41, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en 52, §2, §4, 5e lid en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing tot weigering van verblijf een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, nu verzoekende partij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd.

Hetzelfde geldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf in België verstreken is. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen hinderpaal vormen voor het treffen van de verwijderingsmaatregel. Daarnaast wordt, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet feitelijk gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan.

2.3. Waar verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt voorts slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 27 februari 2024 andermaal een aanvraag van een verblijfskaart als *ander* familielid heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar Spaanse broer.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie.”*

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te *“vergemakkelijken”* (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, verklaart *“de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”* Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een*

periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)"

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van [de Vreemdelingenwet] (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht. De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een Lid-Staat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een identiteitskaart of geldig nationaal paspoort of indien de familieleden van de burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, niet beschikken over de in artikel 2 bedoelde documenten, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies."

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc. nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn.

De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet."

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de *"in artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet"* bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van [de Vreemdelingenwet] (BS 5 mei 2014) werd artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van [de Vreemdelingenwet] (BS 9 juli 2019) werd artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Aldus moet worden aangenomen dat artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor derdelands familieleden van een burger van de Unie verwijst naar de gehele § 2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft echter in wezen niets meer dan de verdere specificering, voor de voornoemde familieleden, van de voorwaarden met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Zo voorziet het artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nog steeds dat het derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend (met name indien het een onderdaan betreft van een derde land dat voorkomt op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum zoals bepaald in de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad) voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen, waarbij opnieuw het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn het betrokken familielid vrijstelt van de visumverplichting;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Ook in deze hypothese zal het betrokken familielid uiteindelijk wel degelijk in het bezit zijn van de vereiste grensoverschrijdende documenten. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid *iuncto* artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, § 2 (nieuw) derhalve niet teniet. Er anders over oordelen zou immers de imperatieve bepaling van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat het derdelands familielid “*de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde*” moet vervullen geheel zinledig maken aangezien alsdan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

Artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, blijkt uit deze bepaling geenszins dat de geldboete de enige sanctie is. Uit artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde een geldboete van 200 euro kan opleggen aan het familielid van de burger van de Unie die niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum en zulks ook al slaagt dit familielid er naderhand in *“binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*, zoals bedoeld in artikel 40, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in geen enkel opzicht dat een derdelands familielid die aan geen van de gestelde documentaire of alternatieve voorwaarden voldoet, enkel een boete kan krijgen en niet kan worden teruggedreven.

De mogelijkheid om een boete op te leggen staat bovendien los van de duidelijke en imperatieve bepaling van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het derdelands familielid van de burger van de Unie (zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) enkel het recht heeft om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, tweede lid (thans: artikel 41, § 2) van de Vreemdelingenwet bedoelde documentaire voorwaarde vervullen. De kwestieuze documentaire voorwaarde vindt zodoende in hoofdzaak haar wettelijke grondslag in artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De sanctie, zoals voorzien in artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het op het moment van de bestreden beslissing geldende artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet - dat bepaalt dat de bepalingen van hoofdstuk I en dus ook (onder meer) de bepalingen van de artikelen 40bis, §4, en 41, §2, van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn op de *“andere familieleden”* van een burger van de Unie – verliest de verzoekende partij dan ook uit het oog dat uit de samenlezing van de voornoemde artikelen volgt dat het familielid *c.q.* ruimer familielid, dat onderdaan is van een visumplichtig derde land (*quod in casu*), slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien dit familielid ofwel een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, kan voorleggen, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid *“op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Dit alternatief is *in casu* echter niet aan de orde, nu de verzoekende partij om een verblijfsrecht heeft verzocht in functie van haar Spaanse broer en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Om diezelfde reden kan de verzoekende partij *in casu* niet dienstig verwijzen naar het arrest *BRAX* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft verklaard:

“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.”

In het arrest *BRAX* kan het voorts het volgende worden gelezen:

“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.

De praktische voorschriften voor de afgifte van de verblijfsvergunning zijn vastgesteld bij richtlijn 68/360 voor werknemers en hun gezinsleden, en bij richtlijn 73/148 voor zelfstandigen en hun gezinsleden.

Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest Roux, reeds aangehaald, punten 14 en 15).

Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, Piek, 157/79, Jurispr. blz. 2171, punt 19).

De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest Royer, punt 40).

Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest Royer, reeds aangehaald, punten 47 en 48).

Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.” (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99, ptn. 74-80) (de Raad onderlijnt).

Het arrest BRAX heeft aldus betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent.

Het Hof van Justitie heeft deze argumentatie nogmaals bevestigd in het arrest *Commissie t. Spanje*, waarin het volgende wordt gesteld:

“Aangezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen van lidstaten. Wanneer een onderdaan van een lidstaat zich binnen de Gemeenschap verplaatst om de hem door voormeld verdrag en de bepalingen ter uitvoering ervan toegekende rechten uit te oefenen, mogen de lidstaten weliswaar van zijn echtgenoot die onderdaan van een derde staat is, een inreisvisum verlangen, maar dienen zij deze laatste wel alle faciliteiten te verlenen voor de verkrijging van het benodigde visum.

In casu staat vast dat Farid en Bouchair, onderdanen van derde staten, aan hun status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat het recht ontleenden om tot het grondgebied van de lidstaten te worden toegelaten of daartoe een visum te bekomen.” (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie t. Spanje*, ptn. 40-41).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten BRAX en *Commissie t. Spanje* werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4, van de Burgerschapsrichtlijn. Deze bepalingen luiden als volgt:

“2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. (...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste

documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Diallo* nog bevestigd dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2), van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, punt 53).

De in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontleen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

De situatie van de verzoekende partij is echter niet deze van een echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn en dat op grond van deze status van ‘*familielid van een burger van de Unie*’ onder het toepassingsgebied valt van artikel 5, lid 2 en lid 4, van de Burgerschapsrichtlijn.

De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van verzoekers aanvraag, op grond van het op het moment van de bestreden beslissing geldende artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet, voor een verblijfskaart van een ‘*ander familielid van een burger van de Unie*’. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Burgerschapsrichtlijn voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2), van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Bijgevolg zijn enkel de familieleden, gedefinieerd in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn, de begunstigten van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, doch dat zij om een verblijf heeft gevraagd als een ‘*ander familielid*’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder a), van de

Burgerschapsrichtlijn (*in casu* gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinsherenging met verzoekers Spaanse broer).

Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander – niet onder de definitie van artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn vallend – familielid zijn van een Unieburger, geen verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van dezelfde richtlijn, “overeenkomstig zijn nationaal recht” enkel de binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het is dan ook duidelijk dat de in artikel 47/1 bedoelde ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie geen rechten (op binnenkomst dan wel op verblijf) ontleenen aan het Unierecht, zodat het voor hen ook niet aan de orde is om overeenkomstig artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten.

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terughrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben aldus enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de voorliggende situatie. De verzoekende partij bevindt zich immers reeds op het Belgische grondgebied en zij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van haar Spaanse broer.

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kunnen de in artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde van het geldig inreisvisum niet teniet doen door te regelen dat tevens één van de in deze bepaling opgesomde identiteitsdocumenten zou volstaan. De Raad herhaalt dienaangaande dat voormeld artikel enkel de toegang tot het grondgebied regelt en niet de verblijfsaanvragen die worden ingediend bij het gemeentebestuur van één van de Belgische gemeenten. Het Vreemdelingenbesluit bevat afzonderlijke bepalingen voor in België ingediende aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit). Artikel 52, §1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat *"het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst"*, een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie indient *"bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter"*. Artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *"het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet"* en *"de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult"* dient over te maken. Dit alles staat los van het bepaalde in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een derdelands familielid van een burger van de Unie moet voldoen om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen (cf. artikel 40bis, §4, *juncto* artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet). De Raad benadrukt hierbij dat de verplichting voor het derdelands familielid om de documenten zoals voorzien in artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet (dit is: een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum indien het gaat om een vreemdeling die onderdaan is van een visumplichtig derde land, dan wel een geldig paspoort en een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) voor te leggen, vervat ligt in artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat het derdelands familielid de voorwaarde van artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet moet vervullen om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te kunnen genieten. Artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet bevat enkel de verdere specificering van de door artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvoorwaarde, doch dit neemt niet weg dat de verplichting om te voldoen aan deze verblijfsvoorwaarde enkel voortvloeit uit artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Nog los van de vaststelling dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet de uitvoering betreft van artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dient er dan ook op te worden gewezen dat een bepaling van een uitvoeringsbesluit sowieso geen afbreuk kan doen aan bindende voorwaarden die, zoals *in casu*, bij wet zijn voorzien.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit (*"Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven"*) niet van toepassing is op de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is ingegeven door dezelfde logica als hoger uiteengezet, met name dat de inreisvisumplicht enkel wordt vereenvoudigd en gefaciliteerd voor derdelandse familieleden als bedoeld in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn, *quod non in casu*.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse, visumplichtige familieleden bij hun verblijfsaanvraag een geldig inreisvisum moeten voorleggen, tenzij zij ofwel over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, ofwel op andere wijze kunnen laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten. De in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse familieleden kunnen aan de gestelde documentaire voorwaarde ontkomen (mogelijks krijgen zij dan wel een boete), maar dan dienen zij in elk

geval wel “op een andere wijze” te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf rechtstreeks ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn. Deze laatste mogelijkheid, hoewel door artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet formeel ook van toepassing verklaard op de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van diezelfde wet, is voor deze laatste categorie van derdelandse familieleden aldus onwerkzaam aangezien zij geen dergelijke aan het Unierecht ontleende rechten genieten en zij dus nooit dit bewijs kunnen leveren (zie supra). Bijgevolg kan er voor de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/1, van de Vreemdelingenwet, die onderdanen van visumplichtige derde landen en die niet over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, niet voorbij worden gegaan aan de wettelijke vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat bij het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een ‘ander familielid’ van een burger van de Unie naar nationaal recht niet wordt of niet kan worden vereist dat er een geldig inreisvisum wordt voorgelegd.

Zodoende blijkt en wordt niet weerlegd dat aan de verzoekende partij - als Marokkaanse onderdaan die niet reeds over een (duurzame) verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie beschikt - overeenkomstig artikel 40bis, §4, eerste lid, *juncto* artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit op goede gronden het verblijfsrecht in functie van haar Spaanse broer werd geweigerd nu zij naliet om een geldig inreisvisum voor te leggen.

De verzoekende partij argumenteert echter tevens dat de wettelijke vereiste van het voorleggen van een geldig inreisvisum niet beantwoordt aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte vereiste dat de binnenkomst en het verblijf voor de ruimere familieleden moet worden “vergemakkelijkt” en zij lijkt ook aan te geven dat deze vereiste op gespannen voet staat met het gelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij ongunstiger wordt behandeld indien het voor een derdelands familielid van een derdelander of van een Belg wel mogelijk is om in België een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum terwijl dit voor een derdelands familielid van een Unieburger niet mogelijk zou zijn, merkt de Raad vooreerst op dat hij niet bevoegd is om de Belgische wet zelve te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel. Bovendien verliest de verzoekende partij uit het oog dat het in de voorliggende zaak gaat om de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aangevraagd in de hoedanigheid van ‘ander familielid’ van een burger van de Unie. Uit de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan niet worden afgeleid dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden van een burger van de Unie. Daarnaast kan ook uit geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat de Belgische wetgever de bedoeling zou hebben gehad om de ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, op dezelfde manier te behandelen als de (nauwe) familieleden van een verblijfsgerechtigde derdelander of van een Belg. Naar Belgisch recht is bovendien geenszins voorzien in een specifieke verblijfsaanvraag voor ‘andere familieleden’ van een Belg of van een verblijfsgerechtigde derdelander. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld, *quod non in casu*.

Waar de verzoekende partij de vraag stelt of de vereiste van een geldig inreisvisum wel verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat de verplichting om de aanvraag van een ander familielid gunstiger te behandelen dan de aanvraag van andere staatsburgers van derde landen, slaat op de verplichting om de ‘andere’ of ‘ruimere’ familieleden van Unieburgers in de mogelijkheid te stellen een beslissing te verkrijgen aangaande hun aanvraag die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. De gunstigere behandeling die naar Belgisch recht is voorzien in artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet blijkt reeds uit het gegeven dat ‘andere’ familieleden toch een specifieke aanvraag kunnen indienen wanneer zij aantonen dat zij ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger en dat deze aanvraag, eens voldaan is aan de documentaire verplichtingen die de wet oplegt, alsdan nauwkeurig wordt onderzocht en in geval van weigering wordt gemotiveerd, daar waar deze mogelijkheid niet openstaat voor derdelandse andere familieleden van verblijfsgerechtigde derdelanders of Belgen.

De verzoekende partij kan in dit kader voorts niet dienstig voorhouden dat zij ongunstiger wordt behandeld dan de andere derdelanders die zonder een geldig inreisvisum voor te leggen een beroep kunnen doen op de procedure zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft immers een loutere gunstmaatregel die het bestuur de volledige discretionaire bevoegdheid geeft om, zonder dat de wet zelf voorziet in enig criterium op basis waarvan een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, een vreemdeling tot een verblijf in België te “machtigen”. De derdelander die een dergelijke gunstmaatregel tracht te bekomen, bevindt zich uit de aard zelf van deze procedure in een minder gunstige rechtspositie dan de derdelander die zich beroept op het in de wet zelf geregelde verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging, zoals voorzien voor de andere familieleden van burgers van de Unie in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij zich afvraagt of de vereiste van het geldig inreisvisum het artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn van haar nuttig effect berooft nu deze voorafgaande voorwaarde een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ander familielid en van de burger van de Unie onmogelijk maakt, wijst de Raad erop dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn niet voorziet dat er naar nationaal recht geen documentaire voorwaarden mogen worden opgelegd bij verblijfsaanvragen die in het gastlidstaat zelf worden ingediend door ruimere familieleden van een burger van de Unie. Ook in het arrest *Rahman* wordt nergens gesteld dat aan een ruimer familielid van een burger van de Unie geen inreisvisumplicht mag worden opgelegd. Uit de feiten uiteenzetting in de zaak C-83/11 waarover het Hof zich heeft gebogen, blijkt overigens dat de betrokken derdelanders voorafgaand aan hun aanvraag voor een verblijfskaart wel degelijk in het bezit waren gesteld van de nodige EER-familievergunningen teneinde zich bij het echtpaar *Rahman* in het Verenigd Koninkrijk te kunnen voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 13).

De bekommernis van de verzoekende partij is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met het bepaalde in artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen.

Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. (...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

De in artikel 5, lid 2 en lid 4, van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden zijn enkel de nauwe familieleden, zoals voorzien in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn, en niet de ‘ruimere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie supra).

Overeenkomstig artikel 5, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel aan burgers van de Unie zelf geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd. Artikel 5, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziet wel degelijk in de mogelijkheid om derdelandse, nauwe familieleden van burgers van de Unie te onderwerpen aan een inreisvisumplicht. In voorkomend geval moet de betrokken lidstaat het derdelands familielid, alvorens tot uitzetting over te gaan, wel binnen redelijke grenzen in de gelegenheid stellen om de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel om zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Aangezien de ruimere familieleden van een burger van de Unie echter hun verblijfsrecht niet rechtstreeks ontleen aan het Unierecht en hun rechten op binnenkomst en op verblijf enkel uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien, is de afgifte door een lidstaat van de verblijfsvergunning voor dergelijke ruimere familieleden wel degelijk een rechtscheppende handeling en is de afgifte van de verblijfsvergunning, in tegenstelling tot hetgeen het geval is voor de nauwe familieleden van een burger van de Unie, niet te beschouwen als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het Unierecht vaststelt.

Waar uit artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat de lidstaten zelfs voor een echtgenoot van een burger de Unie wel degelijk een inreisvisum mogen verlangen, doch onder de voorwaarde dat hen voorafgaandelijk alle faciliteiten moeten worden geboden om alsnog het benodigde visum te verkrijgen, en waar de verplichting om de inreisvisumformaliteiten te faciliteren noodzakelijkerwijze voortvloeit uit het gegeven dat de echtgenoot van het familielid van de burger van de Unie het inreis- en verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan het Unierecht, valt niet in te zien waarom een inreisvisum niet zou mogen worden verlangd in het kader van een verblijfsaanvraag van een broer van een Unieburger en dus een ruimer familielid van een burger van de Unie, wiens inreis- en verblijfsrecht niet rechtstreeks voortvloeit uit het Unierecht.

Voor de ruimere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, kan derhalve op grond van de gekende rechtspraak van het Hof van Justitie niet worden gesteld dat de betrokken lidstaat de verblijfsvergunning niet vermag te weigeren op grond van de enkele vaststelling dat de betrokken dertelander de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen niet heeft vervuld (cf. HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99, nrs. 78-79).

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn er zich tegen zou verzetten dat een lidstaat de aanvraag voor een verblijfsvergunning als broer van een burger van de Unie afwijst wanneer de broer nalaat om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Het arrest van de Raad, waarnaar de verzoekende partij verwijst, kent geen precedentenwerking zodat de enkele verwijzing hiernaar niet tot de nietigverklaring kan leiden.

2.7. Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van haar paspoort afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven vereist de toepasselijke regelgeving dat verzoekende partij een geldig inreisvisum voorlegt. Dit betreft aldus een wettelijke documentaire voorwaarde waaraan verzoekende partij in het kader van haar aanvraag dient te voldoen en derhalve komt het aldus in de eerste plaats haar toe om haar aanvraag te stofferen met de vereiste documenten. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verwachting dat haar paspoort afdoende was, rechtmatig was. Zo blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekende partij bij het loket van de stad Antwerpen werd gevraagd of zij in bezit is van een D- of C-visum, waarop zij met “Nee” repliceerde. De verwerende partij heeft niet meer gedaan dan hetgeen haar toekwam, met name de door de verzoekende partij ingediende aanvraag afgetoetst aan de relevante wettelijke bepalingen. Het loutere gegeven dat een eerdere aanvraag aan de vereiste van een geldig inreisvisum niet zou zijn afgetoetst doet hieraan geen afbreuk. De schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aanvaard. Daarnaast toont de verzoekende partij ook haar belang niet aan bij haar kritiek als zouden het vertrouwens- het rechtszekerheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden nu zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk een geldig inreisvisum kon voorleggen.

2.8. Waar verzoekende partij tenslotte nog de overtuiging is toegedaan dat zij alle nodige documenten heeft voorgelegd die haar ten laste zijn ten opzichte van haar Spaanse broer aantonen, wijst de Raad erop dat dit betoog, in het licht van de vaststelling dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd hetgeen determinerend is om de aanvraag af te wijzen, niet dienstig is.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleden.”

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleden wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleden bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

*Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, §150).*

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te

geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de broer van de Spaans referentiepersoon en is ten laste van hem. Bovendien woont verzoeker samen met zijn broer in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.11. Zoals duidelijk blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat de Spaanse broer van verzoekende partij in België verblijft, doch heeft zij vastgesteld dat verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook zonder de nabijheid van haar broer een leven kan opbouwen in het herkomstland of land van origine. De gewone affectieve banden die zij heeft met haar broer kan zij ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door haar familie in Marokko.

2.12. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar Spaanse broer, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij al verschillende aanvragen gezinshereniging heeft ingediend als *ander* familielid van haar Spaanse broer. Reeds op 29 november 2023 besliste de verwerende partij dat verzoekende partij met de door haar voorgelegde documenten niet aantoonde dat zij ten laste was van haar Spaanse broer. Zo oordeelde de verwerende partij:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België. Betrokkene legt daartoe enerzijds een attest voor stellende dat hij geen enkele bezoldigde activiteit of functie uitoefende op 20.05.2021 – het attest werd opgesteld in de tegenwoordige tijd waardoor aangenomen kan worden dat het van de situatie getuigt op die exacte datum - in het eerste administratieve deelgebied van Alhoceima. Dit attest spreekt zich evenwel niet uit over andere delen van Marokko.

Niets sluit uit dat betrokkene in andere delen van Marokko een inkomen verwierf. Bovendien is dit attest ruim 2 jaar oud, wat onvoldoende recent is om het actuele onvermogen voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging aan te tonen. Anderzijds legt betrokkene een attest voor stellende dat hij geen woon- en gemeenschapsbelastingen plichtig is in Marokko. Het attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer door betrokkene zelf op 18.05.2021. Van een verklaring op eer kan het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten. Het kan niet op zijn feitelijkheid worden getoetst bij gebrek aan stukken die de verklaring objectief kunnen onderbouwen. Voor zover het attest toch als voor waar zou moeten worden aangenomen, dient opgemerkt te worden dat, hoewel het attest zich uitspreekt over het hele grondgebied van Marokko, het niet belasting plichtig zijn automatisch wil zeggen dat men geheel onvermogen is. Het is namelijk evenzeer mogelijk om bronnen van inkomsten te hebben die vrijgesteld zijn van de belastingsplicht. Ten overvloed kan opgemerkt worden dat uit het algemeen register van Malaga blijkt, hoewel het attest van 5 jaar geleden dateert, het een begin van bewijs is dat het land van herkomst van betrokkene Spanje is en niet Marokko

(behoudens bewijs van het tegendeel). Deze bevinding noopt tot de conclusie dat de genoemde bewijzen van onvermogen irrelevant zijn, gelet zij immers niet betrekking hebben op Spanje maar Marokko. Bewijzen van onvermogen van Spanje werden niet voorgelegd. Kortom, betrokkene toont niet afdoend aan onvermogen te zijn voorafgaand aan de komst naar België en de huidige aanvraag gezinshereniging. .

Verder legt betrokkene geldverzendingen via Western Union voor in de periode juni 2016 tot oktober 2017.

Betreffende deze geldverzendingen tussen betrokkene en referentiepersoon kan vooreerst opgemerkt worden de geldverzendingen te ver terug in de tijd gaan. De laatste geldverzending dateert van oktober 2017, daarna werd kennelijk door referentiepersoon geen geldsom meer overgemaakt aan betrokkene. Het is niet duidelijk van welke middelen betrokkene in de ontbrekende periode vanaf oktober 2017 minstens tot juni 2022 (cfr. eerste aanvraag gezinshereniging in België) leefde. Het is desalniettemin een teken aan de wand dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken om in het levensonderhoud te voorzien, dan eventuele steun van referentiepersoon. Daargelaten de tijdsperiode in dewelke de geldverzendingen gebeurden, kan bovendien opgemerkt worden dat de geldverzendingen onregelmatig plaatsvonden en dat de overgemaakte bedragen gering zijn opdat deze betrokkene konden toelaten zelfstandig in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Ten overvloede zijn de overgemaakte gelden eigenlijk niet bij machte om het ten laste zijn in zijn geheel te bewijzen. Zonder een verifieerbaar bewijs van onvermogen en de daaruit vloortvloeiende behoefte van betrokkene kan niet vastgesteld worden welke bestemming de overgemaakte gelden hadden. Zonder enig inzicht in het vermogen of onvermogen van betrokkene, kan onmogelijk worden ingeschat of deze bedragen essentieel zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Het overmaken van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk zijn om in de basisbehoefte te voorzien in het land van herkomst

Kortom, uit het geheel kan geenszins blijken dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was en financieel en/of materieel ondersteund werd door de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Het gegeven dat betrokkene sedert 28.06.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst”

Verzoekende partij heeft voormelde beslissing niet aangevochten doch heeft ervoor geopteerd om opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder dat blijkt dat zij nieuwe stukken heeft voorgelegd die nog niet beoordeeld werden door het bestuur en die aldus zouden kunnen verantwoorden dat zij een nieuwe aanvraag indient.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met de door haar voorgelegde stukken inderdaad niet aantoonde dat zij in het land van herkomst of origine werkelijk ten laste was van haar Spaanse broer nu zij niet op afdoende wijze haar onvermogen heeft aangetoond noch kan het ten laste zijn blijken uit de enkele geldstortingen in 2016 en 2017 nu inderdaad niet duidelijk is van welke middelen verzoekende partij in de ontbrekende periode vanaf oktober 2017 leefde en daarenboven de geldstortingen ook sowieso te summier en onregelmatig zijn om aan te nemen dat verzoekende partij werkelijk van deze geldsommen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien in haar herkomstland of land van origine.

Het loutere feit dat verzoekende partij ervoor geopteerd heeft om op precare wijze te gaan inwonen bij haar Spaanse broer in België doet niet anderszins besluiten. Verzoekende partij, die een gezonde volwassen man is maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet in staat is om op zelfstandige wijze in het land van herkomst te leven. De banden die zij heeft met haar in België verblijvende Spaanse broer betreffen louter affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden en die ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar onderhouden kunnen worden.

Nu er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen verzoekende partij en haar Spaanse broer kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden als zou de verwerende partij hebben moeten overgaan tot een belangenafweging.

2.13. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel ook moet worden verworpen.

2.14. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. Verzoekende partij zet een derde middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.3. Derde middel : schending van artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk onmiddellijk te verlaten. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken”.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld van verzoeker als volwassen personen mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer en er geen bijkomende afhankelijkheid werd aangetoond zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Er zou geen sprake zijn van minderjarige kinderen in België, noch van een medische problematiek en er zou geen risico zijn op een schending van artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid Verblijfsbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod certe non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de nodige vermeldingen doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond".

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een

gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker als volwassenen een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, er geen minderjarige kinderen zijn, noch een medische problematiek en er geen gevaar is van een schending van artikel 3 EVRM, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

2.3.5.

Tenslotte gaat de bestreden beslissing gepaard met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten , opgelegd in toepassing van artikel 7, 1, 2° Vw.

Conform artikel 74/14, §1 Vw. bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.3.6.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° Vw. om af te wijken van de termijn van 30 dagen en een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat verzoeker duidelijk zou gemaakt hebben dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Verzoeker zou immers geen gevolg gegeven hebben aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Echter verwijst de bestreden beslissing naar slechts één bevel dd. 29 november 2023 dat aan verzoeker werd betekend.

Omdat na lezing van deze negatieve beslissing pas duidelijk werd wat er nog ontbrak aan zijn aanvraag gezinshereniging, heeft verzoeker besloten een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verzoeker ging er dan ook vanuit dat zijn volgende aanvraag gezinshereniging, wel zou worden goedgekeurd en maakte dan ook geenszins misbruik van de procedure.

Dat het dan ook geenszins redelijk is om aan de hand hiervan te besluiten dat verzoeker zich niet zou willen houden aan een verwijderingsmaatregel.

Dat verweerder dan ook automatisch een bevel heeft afgeleverd om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, zonder individueel onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerder besliste echter om zonder enig individueel onderzoek, noch het gebruik maken van preventieve maatregelen, onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af te leveren met een termijn van 0 dagen.

Dat al evenmin enige motivering gegeven werd waarom verweerder onmiddellijk voor de zwaarste optie koos en waarom geen individueel onderzoek werd uitgevoerd of preventieve maatregelen werden opgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., artikel 52, § 4, 5e lid Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.16. De verzoekende partij kan *in casu* niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling handelt immers over inreisverboden. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het derde middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

2.17. De formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de verzoekende partij wordt bevolen om het grondgebied te verlaten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de verwerende partij aan dat het legaal verblijf in België van de verzoekende partij is verstreken. Verder wordt ook nog gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Deze vaststellingen betreffen de individuele situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er niet is overgegaan tot een onderzoek van haar individuele situatie.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, maar volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing niet grondig gemotiveerd zodat de motiveringsplicht wordt geschonden. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, maakt zij de schending ervan niet aannemelijk. Uit het gegeven dat deze bepaling geen verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Het al dan niet gebonden karakter van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten is in dit geval irrelevant. De verwerende partij is krachtens het voormelde artikel 52, § 4, vijfde lid, wel degelijk bevoegd om tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en de verzoekende partij weerlegt niet dat haar legaal verblijf inmiddels is verstreken zodat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit ontnemt dan ook niet de bevoegdheid van de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is niet dienstig in dit geval. Anders dan in deze rechtspraak heeft de verwerende partij immers voldoende gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In zoverre de verzoekende partij tenslotte nog verwijst naar de arresten met nummers 101 636 en 101 637 van 25 april 2013 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd waarom aan de verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dit in tegenstelling tot de zaken waarnaar zij verwijst.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ligt niet voor.

2.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen zoals deze voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging werden genomen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij meerderjarig is en geen minderjarige kinderen heeft in België. Verder is gebleken dat zij niet ten laste zijn van haar Spaanse broer en dat uit niks blijkt dat zij niet in staat is om in haar eigen levensbehoeften te voorzien in het herkomstland. Evenmin kan blijken dat enige medische problematiek in haar hoofd een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat.

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.19. De verzoekende partij wijst er nog op dat, overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in regel een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten dient te worden voorzien. Zij benadrukt dat de verwerende partij haar geen dergelijke termijn heeft toegestaan. De motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten toont evenwel aan dat de verwerende partij zich bewust was van voormelde regel. De verwerende partij heeft namelijk uiteengezet dat, gelet op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, er geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat. Daarbij wijst zij erop dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 2023 zodat het duidelijk is dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden. Verzoekende partij tracht haar gedrag te verantwoorden door te stellen dat zij pas na de afwijzing van haar gezinsherenigingsaanvraag op de hoogte was van de documenten die nog ontbraken doch zij is in het geheel niet ernstig. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zij geen andere, laat staan *wezenlijk* andere, documenten heeft voorgelegd bij haar derde gezinsherenigingsaanvraag dan de documenten die zij reeds eerder had voorgelegd en waarvan al gebleken is dat deze niet voldoen om een verblijfsrecht in functie van haar Spaanse broer te bekomen. Het betoog van verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en de verwerende partij daaruit op niet kennelijk onredelijke wijze afleidt dat er een risico op onderduiken bestaat zodat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Anders dan wat verzoekende partij nog lijkt te veronderstellen, moet de verwerende partij ook niet motiveren waarom zij niet voor een andere maatregel koos. De verwerende partij dient enkel te motiveren waarom zij verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, hetgeen zij ook afdoende gedaan heeft.

De beschouwingen van verzoekende partij omtrent artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2008/115/EG geven geen aanleiding tot de conclusie dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend of dat enige onwettigheid werd begaan.

De Raad kan daarenboven zelfs niet inzien welk belang verzoekende partij heeft bij haar grief dat haar een termijn van dertig dagen moest worden toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Verwerende partij heeft het bevel om het grondgebied te verlaten immers niet onmiddellijk uitgevoerd en verzoekende partij beschikte dus *de facto* over meer dan dertig dagen om vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing.

2.20. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER

